TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. liepos 10 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – EEB ir Turkijos asociacijos susitarimas – Sprendimas Nr. 1/80 – 13 straipsnis – „Status quo“ išlyga – Sutuoktinių šeimos susijungimas – Naujas apribojimas – Privalomas bendrojo intereso pagrindas – Sėkminga integracija – Veiksmingas migrantų srautų valdymas – Proporcingumas“

Byloje C-89/18

dėl *Østre Landsret* (Rytų regiono apeliacinis teismas, Danija) 2018 m. sausio 24 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2018 m. vasario 8 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

A

prieš

Udlændinge- og Integrationsministeriet

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotoja R. Silva de Lapuerta (pranešėja), teisėjai C. Toader, A. Rosas ir M. Safjan,

generalinis advokatas G. Pitruzzella,

posėdžio sekretorė R. Şereş, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. gruodžio 13 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– A, atstovaujamos advokatų T. Ryhl ir C. Fris Bach Ryhl,

– Danijos vyriausybės, atstovaujamos J. Nymann-Lindegren ir M. Wolff, padedamų advokato R. Holdgaard,

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Van Hoof ir D. Martin ir L. Grønfeldt,

susipažinęs su 2019 m. kovo 14 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: danų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1980 m. rugsėjo 19 d. Asociacijos tarybos sprendimo Nr. 1/80 dėl asociacijos plėtros 13 straipsnio išaiškinimo. Asociacijos taryba buvo įsteigta Europos ekonominės bendrijos ir Turkijos asociacijos steigimo susitarimu, kurį 1963 m. rugsėjo 12 d. Ankaroje pasirašė Turkijos Respublika, Europos ekonominės bendrijos valstybės narės ir Bendrija, ir kuris pastarosios vardu buvo sudarytas, aprobuotas bei patvirtintas 1963 m. gruodžio 23 d. Tarybos sprendimu 64/732/EEB (OL 217, 1964, p. 3685; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 11 t., p. 10, toliau – Asociacijos susitarimas).

2 Šis prašymas pateiktas atsižvelgiant į A ir *Udlændinge- og Integrationsministeriet* (Imigracijos ir integracijos ministerija, Danija), anksčiau – *Ministerietum for Flygtninge, Indvandrere og Integration* (Pabėgėlių, imigrantų ir integracijos reikalų ministerija), ginčą dėl pastarosios atsisakymo išduoti leidimą gyventi Danijoje šeimos susijungimo tikslu.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Asociacijos susitarimas

3 Pagal Asociacijos susitarimo 2 straipsnio 1 dalį šio susitarimo tikslas – skatinti nuolatinį ir darnų susitariančiųjų šalių prekybinių ir ekonominių santykių stiprinimą, visiškai atsižvelgiant į būtinybę užtikrinti greitesnį Turkijos ekonomikos vystymąsi, didinti Turkijos gyventojų užimtumo lygį ir gerinti jų gyvenimo sąlygas.

4 Pagal Asociacijos susitarimo 12 straipsnį „siekdamos palaipsniui tarpusavyje įgyvendinti laisvą asmenų judėjimą, susitariančiosios šalys susitaria remtis [EB 39], [EB 40] ir [EB 41] straipsniais.“

Sprendimas Nr. 1/80

5 Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnyje nustatyta:

„Bendrijos valstybės narės ir Turkija negali nustatyti naujų apribojimų, susijusių su darbuotojų ir jų šeimos narių, kurie teisėtai gyvena ir dirba atitinkamoje teritorijoje, galimybės įsidarbinti sąlygomis.“

6 Šio sprendimo 14 straipsnyje nustatyta:

„1. Šio skirsnio nuostatos taikomos atsižvelgiant į apribojimus, pateisinamus viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir sveikatos sumetimais.

2. Jis neturi poveikio teisėms ir pareigoms, išplaukiančioms iš atskirų valstybių teisės aktų ar dvišalių Turkijos ir Bendrijos valstybių narių susitarimų, jeigu jie savo piliečiams nenumato palankesnių nuostatų.“

Danijos teisė

7 Pagrindinėje byloje taikomos redakcijos *Udlændingeloven* (Įstatymas dėl užsieniečių) 9 straipsnyje numatyta:

„1. Pateikus prašymą leidimas gyventi šalyje gali būti išduotas:

1) vyresniam nei 24 metų užsieniečiui, kuris susituokęs arba kaip sugyventinis ilgą laiką gyvena su vyresniu nei 24 metų Danijoje nuolat gyvenančiu asmeniu, kuris:

<…>
d) turi leidimą nuolat gyventi Danijoje ilgiau nei pastaruosius trejus metus,

<…>

7. Išskyrus atvejus, grindžiamus specialiais motyvais, susijusiais su šeimos ūkio vienybe, leidimas gyventi šalyje <…> pagal 1 dalies 1 punkto b–d papunkčius gali būti išduotas tik jei sutuoktinių arba sugyventinių bendras ryšys su Danija yra stipresnis nei jų [turimas] ryšys su kita šalimi“. <…>“

8 Pasak prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, iš Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalies parengiamųjų darbų matyti, kad vertinant klausimą, ar sutuoktinių arba sugyventinių ryšys su Danija yra stipresnis nei ryšys su kita šalimi, kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos turi atsižvelgti į visą jiems pateiktą informaciją.

9 Valdžios institucijos turi palyginti, viena vertus, globėjo ryšį su Danija ir, kita vertus, jo sutuoktinės arba sugyventinio ryšį su jo kilmės šalimi. Jos turi atsižvelgti ir į globėjo ryšį su jo sutuoktinės kilmės šalimi.

10 Konkrečiai kalbant, kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos turi, be kita ko, atsižvelgti į sutuoktinių gyvenimo atitinkamos kilmės šalyje trukmę ir pobūdį, sutuoktinių šeimos ryšius su Danija, palyginti su tokio pobūdžio ryšiais su globėjo sutuoktinės kilmės šalimi, sutuoktinių kalbos žinias, jų mokymosi ir profesinius ryšius su Danija arba kita šalimi.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

11 A, ieškovė pagrindinėje byloje, yra Turkijoje gimusi Turkijos pilietė, 1983 m. gegužės 24 d. susituokusi su B, kuris taip pat yra Turkijos pilietis. Sutuoktiniai Turkijoje susilaukė keturių vaikų, o vėliau, 1998 m. birželio 24 d., jų santuoka buvo nutraukta.

12 1999 m. sausio 7 d. B susituokė su Danijoje gyvenančia Vokietijos piliete. Kaip Sąjungos pilietės sutuoktinis B nuo 1999 m. liepos 6 d. įgijo teisę gyventi Danijoje. 2006 m. balandžio 27 d. jam buvo išduotas leidimas gyventi šalyje remiantis 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančios Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančios direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (OL L 158, 2004, p. 77; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 46, klaidų ištaisymas OL L 274, 2009, p. 47), nuostatomis.

13 Visiems keturiems vaikams, kurių B susilaukė kartu su A, šeimos susijungimo su B tikslu taip pat buvo išduoti leidimai gyventi Danijoje.

14 2009 m. birželio 25 d. B santuoka su Vokietijos pilietybę turinčia sutuoktine buvo nutraukta. Vėliau, 2009 m. rugpjūčio 28 d., Danijoje A ir B susituokė antrą kartą. 2009 m. rugsėjo 3 d., remdamasi savo santuoka su B, samdomu darbuotoju šioje valstybėje narėje, A *Udlændingestyrelsen* (Danijos imigracijos tarnyba), anksčiau – *Udlændingeservice* (Užsieniečių tarnyba) pateikė prašymą išduoti leidimą gyventi Danijoje.

15 2010 m. gegužės 26 d. sprendimu Danijos migracijos tarnyba atmetė šį prašymą pagal Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio nuostatas.

16 2010 m. rugsėjo 30 d. sprendimu Užsieniečių ir integracijos ministerija atmetė A skundą, pateiktą dėl 2010 m. gegužės 26 d. sprendimo, motyvuodama tuo, kad A ir B neatitiko Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalyje nustatytos sąlygos. Iš tiesų, šios ministerijos manymu, A ir B ryšiai su Turkija buvo stipresni nei jų turimi ryšiai su Danija.

17 Konkrečiau kalbant, Užsieniečių ir integracijos ministerija visų pirma pažymėjo, kad A ir B gimė Turkijoje, šioje šalyje užaugo ir ten lankė mokyklą. Jie taip pat šioje trečioje šalyje ilgai gyveno šeiminį gyvenimą ir šiuo laikotarpiu susilaukė keturių vaikų.

18 2014 m. kovo 10 d. A pateikė skundą *Retten i Aalborg* (Olborgo apylinkės teismas, Danija), prašydama panaikinti 2010 m. rugsėjo 30 d. sprendimą ir pakartotinai išnagrinėti jos prašymą dėl šeimos susijungimo. 2014 m. gegužės 26 d. byla buvo perduota *Københavns Byret* (Kopenhagos apylinkės teismas, Danija). 2016 m. gruodžio 14 d. šis teismas perdavė bylą *Østre Landsret* (Rytų apygardos apeliacinis teismas, Danija), nes pagal nacionalinę teisę pirmosios instancijos teismai bylas, kuriose kilo principinių klausimų, galėjo persiųsti apeliaciniams teismams, kad šie jas išnagrinėtų kaip pirmoji instancija.

19 Pašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės mano, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas nacionalinės teisės aktas reiškia „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį. Vis dėlto jis pažymi, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, pirmiausia byloje, kurioje priimtas 2016 m. balandžio 12 d. Sprendimas *Genc* (byla C-561/14, EU:C:2016:247), kad „nauji apribojimai“, kaip jie suprantami pagal šią nuostatą, gali būti pateisinami privalomais bendrojo intereso pagrindais, kaip antai tikslu užtikrinti, kad trečiųjų šalių piliečiai sėkmingai integruotųsi į priimančiąją valstybę narę, su sąlyga, jog jie yra tinkami siekiant užtikrinti užsibrėžto teisėto tikslo įgyvendinimą ir neviršija to, kas būtina, kad jis būtų pasiektas.

20 Atsižvelgdamas į tai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės abejoja, ar nacionalinė priemonė pagrindinėje byloje, kurią įgyvendina kompetentingos institucijos, yra proporcinga siekiamam tikslui.

21 Šiomis aplinkybėmis *Østre Landsret* (Rytų regiono apeliacinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar byloje, kurioje sutuoktinių šeimos susijungimui nustatyti „nauji apribojimai“, kuriais *prima facie* pažeidžiama Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnyje nustatyta neveikimo išlyga, be to, šie apribojimai yra pagrįsti su „sėkminga integracija“ susijusiomis aplinkybėmis, kurias Europos Sąjungos Teisingumo Teismas pripažino 2016 m. balandžio 12 d. Sprendime *Genc* (byla C-561/14, EU:C:2016:247; taip pat žr. 2014 m. liepos 10 d. Sprendimo *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066), taisyklė, kaip antai [Įstatymo dėl užsieniečių] 9 straipsnio 7 dalis, – pagal kurią, *inter alia*, galioja bendra sąlyga, kad šeimos susijungimas tarp asmens, kuris yra trečiosios šalies pilietis ir turi leidimą gyventi Danijoje, ir to asmens sutuoktinio gali įvykti, jeigu sutuoktinių ryšys su Danija yra stipresnis nei su Turkija, – gali būti laikoma „pateisinama privalomuoju bendrojo intereso pagrindu, tinkamu norint pasiekti teisėtą tikslą ir neviršijančiu to, kas yra būtina šiam tikslui pasiekti“?

2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą yra teigiamas ir ryšio reikalavimas paprastai laikomas tinkamu siekiant užtikrinti, kad būtų pasiektas integracijos tikslas, ar tokiu atveju, nepažeidžiant apribojimo kriterijaus ir proporcingumo reikalavimo, įmanoma:
   [a)] taikyti praktiką, pagal kurią tais atvejais, kai leidimą gyventi valstybėje narėje turintis sutuoktinis (globėjas) pirmą kartą atvyko į Daniją sulaukęs 12 arba 13 metų ar daugiau, atliekant globėjo ryšio su šia valstybe nare vertinimą didelė įrodomoji galia suteikiama šioms aplinkybėms:

   – ar asmuo maždaug 12 metų teisėtai gyveno valstybėje narėje,

   – ar gyveno ir turėjo nuolatinį darbą valstybėje narėje, reiškiantį aktyvių ryšių palaikymą ir bendravimą su bendradarbiais ir galbūt klientais valstybės narės kalba, kai šis laikotarpis be ilgesnių pertraukų tęsėsi ne mažiau kaip ketverius–penkerius metus,

   – ar tam tikrą laikotarpį gyveno valstybėje narėje ir turėjo ten nuolatinį darbą, kuriame nereikėjo aktyviai palaikyti ryšio ir bendrauti su bendradarbiais ir galbūt klientais valstybės narės kalba, ir šis laikotarpis be ilgesnių pertraukų tęsėsi ne mažiau kaip septynerius ar aštuonerius metus;
   [b)] taikyti praktiką, pagal kurią aplinkybė, kad globėjas išlaikė stiprų ryšį su kilmės šalimi, dažnai arba ilgam laikui į ją nuvykdamas, laikoma kliudančia atitikti ryšio reikalavimą, nors trumpalaikės atostogos arba buvimas mokymosi tikslais nereiškia aplinkybės, trukdančios išduoti leidimą gyventi šalyje;
   [c)] taikyti praktiką, pagal kurią aplinkybė, kad kalbama apie „santuoką, ištuoką ir antrą santuoką su tuo pačiu asmeniu“, akivaizdžiai neleidžia pripažinti, kad tenkinama sąlyga dėl siejamųjų veiksnių?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

22 Savo pirmuoju klausimu nacionalinis teismas iš esmės prašo išaiškinti, ar Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad nacionalinė priemonė, pagal kurią atitinkamoje valstybėje narėje teisėtai gyvenančio darbuotojo turko ir jo sutuoktinės šeimos susijungimas yra galimas tik tuomet, kai jų ryšys su šia valstybe nare yra stipresnis nei ryšys su trečiąja valstybe, yra „naujas apribojimas“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą, ir, jei taip, ar tokia priemonė gali būti pagrįsta siekiu užtikrinti sėkmingą trečiųjų šalių piliečių integraciją atitinkamoje valstybėje narėje.

23 Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnyje įtvirtinta „status quo“ išlyga apskritai draudžia bet kokią naują vidaus priemonę, kurios tikslas ar pasekmė būtų tai, jog Turkijos piliečio naudojimasis laisvu darbuotojų judėjimu nacionalinėje teritorijoje būtų siejamas su labiau ribojančiomis sąlygomis nei tos, kurios jam taikytos atitinkamoje valstybėje narėje minėto sprendimo įsigaliojimo momentu (2017 m. kovo 29 d. Sprendimo *Tekdemir*, C-652/15, EU:C:2017:239, 25 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

24 Šiuo atveju neginčijama, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionalinė priemonė, t. y. Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalis, buvo nustatyta po Sprendimo Nr. 1/80 įsigaliojimo Danijoje ir kad ja šeimos susijungimo srityje buvo sugriežtintos Turkijos piliečių, teisėtai gyvenančių šioje valstybėje narėje, sutuoktinių pirmojo atvykimo į Danijos teritoriją sąlygos, palyginti su sąlygomis, kurios jam taikytos toje valstybėje narėje Sprendimo Nr. 1/80 įsigaliojimo momentu.

25 Be to, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad B yra Danijoje samdomą darbą dirbantis darbuotojas turkas ir kad jo sutuoktinė A nori prie jo prisijungti šioje valstybėje narėje. Kaip iš esmės matyti iš šio sprendimo 15 ir 16 punktų, kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos atmetė A pateiktą prašymą dėl šeimos susijungimo, remdamosi Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalimi.

26 Kadangi darbuotojo turko, kuris teisėtai integravosi į Danijos darbo rinką, situacija yra susijusi su ekonomine laisve – šiuo atveju laisvu darbuotojų judėjimu, – darytina išvada, kad ji patenka į Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnio taikymo sritį (2016 m. balandžio 12 d. Sprendimo *Genc*, C-561/14, EU:C:2016:247, 36 punktas).

27 Todėl reikia atsižvelgti tik į darbuotojo turko, šiuo atveju B, gyvenančio atitinkamoje valstybėje narėje, situaciją siekiant nustatyti, ar, remiantis Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnyje nustatyta „status quo“ išlyga, reikia netaikyti nacionalinės priemonės, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, jeigu paaiškėja, jog ji gali paveikti jo laisvę dirbti samdomą darbą šioje valstybėje narėje (šiuo klausimu žr. 2016 m. balandžio 12 d. Sprendimo *Genc*, C-561/14, EU:C:2016:247, 37 punktą).

28 Šiomis aplinkybėmis primintina, kad nacionalinės teisės nuostatos, kurios sugriežtina atitinkamoje valstybėje narėje teisėtai gyvenančių darbuotojų turkų šeimos susijungimo sąlygas, palyginti su tomis, kurios taikytos šioje valstybėje narėje Sprendimo Nr. 1/80 įsigaliojimo momentu, laikytinos nustatančiomis naują šių darbuotojų turkų naudojimosi judėjimo laisve minėtoje valstybėje narėje apribojimą, kaip jis suprantamas pagal šio sprendimo 13 straipsnį (2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 64 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

29 Taip yra nagrinėjamu atveju, nes Turkijos piliečio apsisprendimą atvykti į valstybę narę siekiant joje dirbti samdomą darbą gali neigiamai paveikti šios valstybės narės įstatymai, kuriais apsunkinamas arba padaromas neįmanomas šeimos susijungimas ir dėl to toks pilietis gali būti priverstas rinktis arba veiklą atitinkamoje valstybėje narėje, arba šeimos gyvenimą Turkijoje (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 61 ir 62 punktus).

30 Šiuo atveju sugriežtindama darbuotojo turko, kuris yra teisėtas Danijos darbo rinkos dalyvis, sutuoktinės atvykimo šeimos susijungimo tikslais sąlygas, pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionalinė priemonė, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 15 punkte, laikytina nustatančia „naują apribojimą“, kaip jis suprantamas pagal Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį, B įgyvendinant savo darbuotojų judėjimo laisvę atitinkamoje valstybėje narėje.

31 Be to, kaip tai išplaukia iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, apribojimas, kurio tikslas ar pasekmė būtų tai, jog Turkijos piliečio naudojimasis laisvu darbuotojų judėjimu nacionalinėje teritorijoje būtų siejamas su labiau ribojančiomis sąlygomis nei tos, kurios jam taikytos atitinkamoje valstybėje narėje Sprendimo Nr. 1/80 įsigaliojimo momentu, yra draudžiamas, išskyrus atvejus, kai šis apribojimas patenka į šio sprendimo 14 straipsnyje nurodytus apribojimus, kai jis pateisinamas privalomu bendrojo intereso pagrindu arba yra tinkamas užtikrinti, kad būtų pasiektas teisėtas tikslas, ir neviršija to, kas būtina jam pasiekti (2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 72 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Šiuo klausimu neginčijama, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamai nacionalinei priemonei netaikomi Sprendimo Nr. 1/80 14 straipsnyje nurodyti apribojimai.

33 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalimi siekiama užtikrinti sėkmingą trečiųjų šalių piliečių integraciją Danijoje. Danijos vyriausybės teigimu, pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionaline priemone taip pat siekiama tikslo, susijusio su veiksmingu migrantų srautų valdymu.

34 Visų pirma, dėl sėkmingo trečiųjų šalių piliečių integracijos užtikrinimo tikslo Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad toks tikslas, atsižvelgiant į svarbą, teikiamą integracijos priemonėms įgyvendinant Sąjungos teisę, gali būti privalomas bendrojo intereso pagrindas Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnio tikslais (2016 m. balandžio 12 d. Sprendimo *Genc*, C-561/14, EU:C:2016:247, 55 ir 56 punktai).

35 Todėl reikia išnagrinėti, ar Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalis, pagal kurią darbuotojo turko, teisėtai gyvenančio atitinkamoje valstybėje narėje, ir jo sutuoktinės šeimos susijungimas siejamas su sąlyga, kad jų turimi ryšiai su šia valstybe nare būtų stipresni nei jų ryšiai su trečiąja valstybe, yra tinkama siekiant užtikrinti užsibrėžto tikslo įgyvendinimą ir neviršija to, kas būtina jam pasiekti.

36 Šiuo klausimu dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės priemonės tinkamumo užtikrinti užsibrėžto tikslo įgyvendinimą, pažymėtina, kad pagal minėtą nuostatą darbuotojo turko, teisėtai gyvenančio priimančiojoje valstybėje narėje, sutuoktinės sėkminga integracija šioje valstybėje narėje negali būti užtikrinta, jeigu jų ryšiai su trečiąja valstybe yra stipresni nei ryšiai su Danija.

37 Vis dėlto, kadangi tiek sutuoktinio, kuris jau yra Danijos teritorijoje, tiek ieškovės pagrindinėje byloje ryšiai su trečiąja valstybe turi nedidelį poveikį jos galimybėms sėkmingai integruotis šioje valstybėje narėje, pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionalinė priemonė prašymo išduoti leidimą gyventi šalyje šeimos susijungimo nagrinėjimo stadijoje neleidžia įrodyti, kad pareiškėjo sėkminga integracija Danijoje negali būti užtikrinama.

38 Iš tiesų, kaip savo išvados 31 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, minėta priemonė neleidžia vertinti darbuotojo turko, teisėtai gyvenančio priimančiojoje valstybėje narėje, sutuoktinės arba poros, kurią pastaroji sudaro su minėtu darbuotoju šioje valstybėje narėje, integracijos perspektyvų.

39 Šiuo atveju iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos nusprendė, jog B ryšiai su Turkija yra stipresni nei jo ryšiai su Danija. Taigi, konstatuotina, kad B yra teisėtai į Danijos darbo rinką integruotas darbuotojas turkas, kuris jau daug metų teisėtai gyvena šioje valstybėje narėje. Iš to išplaukia, kad Turkijos piliečio ryšiai su savo kilmės valstybe negali apriboti jo integracijos perspektyvų, nes ryšiai su šia valstybe ir priimančiąja valstybe nare vieni kitiems nekenkia.

40 Be to, viena vertus, Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalyje nenumatyta jokios integracijos priemonės, kuri galėtų pagerinti darbuotojo turko, teisėtai gyvenančio priimančiojoje valstybėje narėje, sutuoktinės, norinčios prie jo prisijungti šioje valstybėje narėje, integracijos perspektyvas.

41 Kita vertus, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad kompetentingų nacionalinių valdžios institucijų atliktas vertinimas, susijęs su Įstatymo dėl užsieniečių 9 straipsnio 7 dalyje nustatyta sąlyga, grindžiamas neapibrėžtais ir netiksliais kriterijais, lemiančiais įvairias ir nenuspėjamas praktikas, pažeidžia teisinio saugumo principą.

42 Darytina išvada, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionalinė priemonė nėra tinkama siekiant užtikrinti sėkmingą trečiųjų šalių piliečių integraciją Danijoje.

43 Kita vertus, Danijos vyriausybės nurodyto veiksmingo migrantų srautų valdymo tikslo Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad toks tikslas gali reikšti privalomą bendrojo intereso pagrindą, galintį pateisinti naują apribojimą, kaip jis suprantamas pagal Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnį (2017 m. kovo 29 d. Sprendimo *Tekdemir*, C-652/15, EU:C:2017:239, 39 punktas).

44 Vis dėlto minėta vyriausybė savo rašytinėse pastabose patikslino, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama nacionalinė priemonė yra tinkama siekiant užtikrinti sėkmingą trečiųjų šalių piliečių integraciją Danijoje, nes ji leidžia sutuoktinių šeimos susijungimą apriboti tik tais atvejais, kai tikimybė, jog prašymą išduoti leidimą gyventi šalyje pateikęs asmuo integruosis Danijoje, yra didesnė.

45 Taigi, kaip matyti iš šio sprendimo 37 ir 38 punktų, minėta priemonė neleidžia įvertinti prašymą išduoti leidimą gyventi šalyje pateikusio asmens perspektyvų, susijusių su šeimos susijungimu Danijoje.

46 Tokiomis aplinkybėmis pagrindinėje byloje nagrinėjama priemonė nėra tinkama siekiant užtikrinti veiksmingo migrantų srautų valdymo tikslo įgyvendinimą.

47 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip, jog Sprendimo Nr. 1/80 13 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad nacionalinė priemonė, pagal kurią atitinkamoje valstybėje narėje teisėtai gyvenančio darbuotojo turko ir jo sutuoktinės šeimos susijungimas yra galimas tik tuomet, kai jų ryšys su šia valstybe nare yra stipresnis nei ryšys su trečiąja valstybe, yra „naujas apribojimas“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą. Toks apribojimas nėra pateisinamas.

Dėl antrojo klausimo

48 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį klausimą, nereikia atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

49 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1980 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo Nr. 1/80 dėl asociacijos plėtros, kurį priėmė Asociacijos taryba, įkurta Susitarimu, kuriuo įsteigiama Europos ekonominės bendrijos ir Turkijos asociacija, kurį 1963 m. rugsėjo 12 d. Ankaroje pasirašė Turkijos Respublika su EEB valstybės narėmis ir Bendrija ir kuris Bendrijos vardu buvo sudarytas, aprobuotas ir patvirtintas 1963 m. gruodžio 23 d. Tarybos sprendimu 64/732/EEB, 13 straipsnį reikia aiškinti taip, kad nacionalinė priemonė, pagal kurią atitinkamoje valstybėje narėje teisėtai gyvenančio darbuotojo turko ir jo sutuoktinės šeimos susijungimas yra galimas tik tuomet, kai jų ryšys su šia valstybe nare yra stipresnis nei ryšys su trečiąja valstybe, yra „naujas apribojimas“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą. Toks apribojimas nėra pateisinamas.

Parašai.